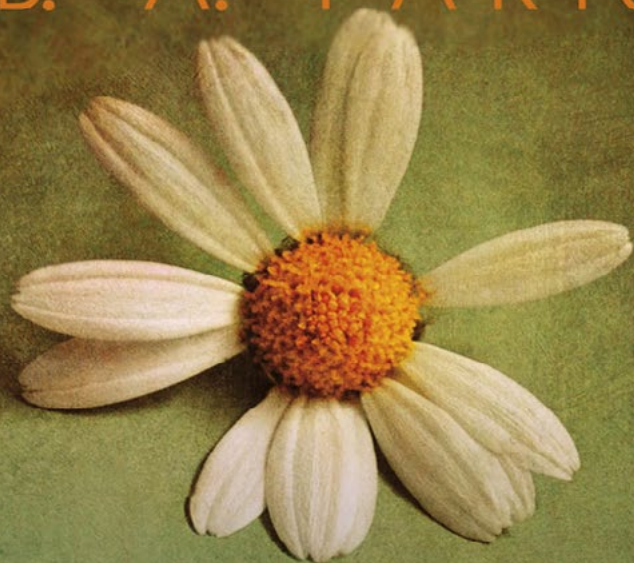


B. A. PARIS



DILEMA

OD AUTORKY BESTSELLERŮ
ZA ZAVŘENÝMI DVEŘMI
A V PASTI LŽÍ

motto

Dilema

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz



B. A. Paris
Dilema – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

B. A. PARIS

DILEMA

Praha 2020

Přeložila Karolina Medková

*Pro M., moji inspiraci k tomuto románu.
Možná jsem tě neznala, ale nikdy na tebe nezapomenu.*

NEDĚLE 9. ČERVNA

3:30

Livie

Probudí mě chladnoucí voda ve vaně. Jsem trochu mimo. Rychle si sednu, až voda s pěnou zašplouchá o stěny. Zajímalo by mě, jak dlouho jsem spala. Uvolním špunt a odtok zachrochtá. V tichém domě to zní strašlivě nahlas.

Když se utírám, projede mnou chlad. Do hlavy se mi vtírá nějaká vzpomínka. Vzbudil mě totiž hluk, řev motorčky venku na ulici. Zarazím se s ručníkem nataženým přes záda. Adam to přece být nemohl, nebo ano? Neodjel by teď někam na motorce, ne v tuhle noční hodinu.

Omotám si ručník kolem těla a spěchám do ložnice vykouknout z okna. Provinile rozbušené srdce se zklidní, když za stanovou stříškou zahlédnu v jeho kůlně žluté světlo. Je tam, nevydal se vyřizovat si účty. Zčásti bych za ním nejradši šla dolů, abych se ujistila, že je v pořádku, ale něco, snad šestý smysl, mi říká, abych to nedělala, že za mnou přijde, až bude připravený. Na okamžik mě zachvátí strach, jako bych zírala do propasti. Ale to je jen kvůli tmě a opuštěné zahradě.

Odvrátím se od okna a lehnu si na postel. Dám mu ještě deset minut, a když do té doby nepřijde, půjdu ho najít.

Adam

Řítím se opuštěnými ulicemi, vylekám toulavou kočku, další roh vezmu příliš ostře, takže se noční nehnuté ticho roztrhne řevem mé motorky. Předě mnou se objeví nájezd na M4. Přidám plyn a vyrazím vpřed. Vyřítím se na silnici a stříhnu to před plazící se auto. Ještě zrychlím, až se pode mnou motorka začne vzpínat.

Vítr se mi opírá do tváře a jeho síla mě opíjí. Musím vší silou překonat neskutečnou touhu pustit řídítka a vrhnout se do náruče smrti. Je strašné, že Livie a Josh nejsou dostatečným důvodem k životu? K utrpení posledních čtrnácti hodin se přidá vina a k řevu motorky zuřivý vztek. Řítím se po silnici vstříc záhubě.

Pak za sebou v zrcátku skrz slzy proudící mi z očí zahlédnu zběsile jedoucí auto s modrými majáčky. Můj žalostný křik se promění ve frustraci. Přidám na sto šedesát s vědomím, že když to bude nutné, můžu ještě zrychlit, protože mě teď nezastaví nic. Policejní auto mě ale rychle dohoní a zařadí se plynule vedle mě do předjížděcího pruhu. Když se dostane na moji úroveň, periferně vidím, jak na mě policista z místa spolujezdce zuřivě gestikuluje.

Přidám, ale auto mě předjede a zařadí se přede mě, takže mě zablokuje. Chystám se na to šlápnout a předjet ho, vyrazit

z motorky maximum, ale něco mě zastaví a já pomalu ubírám plyn podle auta před sebou. Nejsem si jistý proč. Možná protože nechci, aby Livie musela sbírat ještě další střepy. Nebo to možná byl Marniin žadonící hlas: „Ne, tati, ne!“ Přísahal bych, že jsem na okamžik cítil její paže, jak mě svírají kolem pasu a hlavu mi tiskne zezadu ke krku.

Když zastavím motorku za policejním autem a vypnu motor, třesou se mi všechny končetiny. Z auta vystoupí dva policisté, muž a žena. Muž zamíří rovnou ke mně.

„Chcete se zabít, nebo co?“ vykřikne a narazí si na hlavu čepici.

Policistka – řidička – přijde k nám. „Odstupte od motorky, pane,“ štěkne. „Slyšel jste mě? Odstupte od té motorky.“

Snažím se odtrhnout ruce od řídek a odlepit nohy od motorky. Ale jako bych k ní byl přibitý.

„Pane, pokud neuposlechnete, budeme vás muset zadržet.“

„Budeme ho muset zadržet tak jako tak,“ prohlásí policista. Vykročí ke mně a pohled na pouta visící z opasku mi rozváže jazyk.

Zvednu hledí helmy. „Počkejte!“

Oba se zarazili, takže je zřejmě v mém hlase něco zastavilo, nebo možná zahlédli něco v mé tváři.

„Ano?“

„Jde o Marnie.“

„Marnie?“

„Ano.“

„Kdo je Marnie?“

„Moje dcera.“ Bolestivě polknu. „Marnie je moje dcera.“

Vymění si pohled. „Kde je vaše dcera, pane?“

DEN PŘEDTÍM
SOBOTA 8. ČERVNA
8:00–9:00

Adam

Nechám Livii spát, vyklouznu z postele a potichu se protáhnou v teplém vzduchu proudícím dovnitř otevřeným oknem. Potlačím zívnutí a mrknu na oblohu, v dohledu není jediný zapšklý dešťový mrak. Liv bude mít radost. Počasí bylo jedinou věcí, kterou neměla na svou dnešní oslavu pod kontrolou. Všechno ostatní už měla měsíce připravené, aby to bylo perfektní. Jenže neutuchající déšť několika posledních víkendů ji začal připravovat o dobrou náladu.

Dívám se, jak se jí ve spánku pravidelně zvedá hrudník a jemně se chvějí víčka. Vypadá tak klidně, že se rozhodnu ji vzbudit až poté, co udělám kávu. Najdu oblečení, které jsem měl na sobě včera, natáhnu si džíny, a jak přetahuju tričko přes hlavu, splácne mi to vlasy.

Cestou dolů do kuchyně zavržou schody a Murphy, náš hnědě žíhaný australský ovčák, zvedne hlavu z košíku na dříví vedle kamen, kde spává. Na chvíli si k němu dřepnu a zeptám se ho, jak se má a jestli se mu dobře spalo. Říkám mu, že mě trochu trápila noční můra. Olízne mi soucitně ruku a pak si hlavu položí zpátky, připravený prospat zbytek dne. Už je mu patnáct a nemá tolik energie jako kdysi, což je jediné dobře, protože já taky ne. Miluje procházky, ale dny našich společných dlouhých výběhů už jsou minulostí.

Mimi, Marniina zrzavá kočka, která se chová, jako by byla čistokrevná a s rodokmenem, což není ani vzdáleně, se protáhne a přijde se mi otřít o nohy, aby mi připomněla, že je tu taky. Naplním jim misky a pak napustím vodu do konvice. Zapnu ji a prskání vody při kontaktu s teplem naruší okolní ticho. Vyhlédnu z okna na ohromný bílý stan, rozkročený po trávníku jako nějaké zlomyslné zvíře, připravené skočit na terasu a spolknout dům. V mysli mi vytane vzpomínka na tu noční můru. Zdálo se mi, že stan odletěl. Vidím to teď před sebou – stál jsem na trávníku s Joshem a Marnie a pomalu se začal zvedat vítr. Jemné ševelení stromů se proměnilo ve zlověstné syčení a pak v ohlušující ryk, který rval listí z větví a vyhazoval ho do vzduchu a společně s ním odnášel i slavnostní osvětlení.

„Stan!“ vykřikl Josh, když se vítr zuřivě vrhl na trávník. A než jsem ji dokázal zastavit, Marnie se rozběhla ke stanu a popadla ho za okraj.

„Marnie, pusť se!“ vyjekl jsem. Jenže vítr mi vzal slova od úst a odnesl je pryč, takže mě neslyšela a stan ji vynesl vysoko do nebe, až už jsme ji neviděli.

Až to Liv řeknu, bude se smát – zdá se, že není jediná, na koho tíha celé té oslavy dolehla. Netrpělivě se od okna otočím a ještě jednou se protáhnu, zvednu paže nad hlavu a špičkami prstů se zlehka dotknu stropu našeho starého domku. Nejsm si jistý, kdy mě Josh přerostl, ale už nějakou dobu je schopný položit na strop celé dlaně.

Jeho batoh leží tam, kde ho nechal, na konci stolu společně se dvěma igelitkami. Položím je na zem a kritickým okem přejeďu po stole. Je to jeden z mých prvních kousků, jednoduchá záležitost z lakované borovice, kterou jsem se snažil

ozvláštnit podepřením nohou jakousi mostní konstrukcí, jako připomínku snu, že jsem se kdysi chtěl stát stavebním inženýrem. Livii se nejdřív nedostatek místa pro nohy moc nelíbil. Teď ale přímo miluje vysedávat na polstrované lavici s nohama opřenýma o trámy a zády o zeď.

Konvice se s cvaknutím vypne. Vodu naliju do french pressu a nechám to odstát. Odemknu dveře do zahrady. Hluk vyruší kosa sedícího na nedalekém keři. Vyděšeně zatřepe křídly, a jak sleduju jeho strmý let k obloze, připomene mi to, že Marnie je na cestě domů.

Při pomýšlení, že ji znovu uvidím, se usměju a vykročím přes terasu, přece jen devět měsíců je dlouhá doba. Vyjdu po pěti kamenných schodech a bosýma nohama si vychutnávám chůzi po hrubě opracovaném kameni a pak po rosou navlhším trávníku. Ranní vzduch je cítit vlhkým mulčem, který nedokážu tak úplně zařadit, asi se to nějak týká Liviiných růží. Na pravé straně zahrady je jich přímo před dřevěným plotem ohromný záhon. Když kolem nich přecházím, zavane ke mně neskutečná vůně Sweet Juliet. Nebo je to možná Lady Emma Hamilton. Nikdy si nedokážu zapamatovat, která je která, přestože mi to Livie opakuje poměrně často.

Obejdu stan a zkontroluju, jestli je pořádně zakolíkovan pro případ, že by má noční můra byla nějakou předtuchou, a zjistím, že ho umístili tak dozadu, že se téměř dotýká mojí kůlny. Zbyla tam jen uzounká škvíra sotva na to, abych se jí protáhl. Víím, proč to udělali, potřebovali před stanem nechat místo na stoly a židle. Jestli je ale možné být našťvaný na stan, tak já právě teď jsem.

Sedím na nízké kamenné zídce na druhé straně trávníku naproti plotu a snažím se představit si, jak bude zahrada

vypadat dnes večer, až se tu bude procházet stovka lidí, ve větvích jabloní a třešní budou rozsvícená světýlka a balonky budou snad úplně všude. Vždycky jsem věděl, že Livie chce mít na čtyřicetiny velkou oslavu, ale teprve před pár měsíci jsem pochopil, jak moc velkou, když začala mluvit o cateringu, zahradním stanu a šampaňském. Znělo to tak šíleně, až jsem se rozesmál.

„Mluvím vážně, Adame,“ pronesla Livie rozhořčeně. „Chci, aby to bylo opravdu něco výjimečného.“

„Já vím a taky to takové určitě bude. Jen že je tohle všechno trochu drahé.“

„Prosím, nekaž mi to, dokud nebudu mít aspoň šanci to všechno nějak vymyslet,“ žádala mě. „Navíc peníze nejsou podstatné.“

„Liv, peníze *jsou* podstatné,“ řekl jsem, i když jsem si přál, abych nemusel. „Josh v létě odjíždí pryč a Marnie je v Hongkongu, nějakou dobu musíme šetřit. To přece víš.“

Podívala se na mě a já ten pohled hned poznal. Provinnost.

„Co?“ zeptal jsem se.

„Šetřila jsem si,“ přiznala se, „na tu oslavu. Dávala jsem si peníze stranou celé roky, nic velkého, jen trochu každý měsíc. Omlouvám se, měla jsem ti to říct.“

„To je v pořádku,“ řekl jsem a v duchu se ptal, jestli mi to neřekla kvůli tomu, jak jsem kdysi utratil její úspory za motorku. Ještě pořád se cítím hrozně, i když se to stalo už před lety, ještě než se narodila Marnie.

Myšlenka na Marnie mě probere. Vrátím se k domu, překročím Mimi, které se vždycky nějak podaří dostat se mi pod nohy, a dojdu si pro mobil v nabíječce vedle chlebníku, kam

jsem si ho včera schoval. A přesně jak jsem doufal, čeká tam na mě zpráva od Marnie.

Tati, nebudeš tomu věřit – můj let je zpožděný, takže nestihnu spoj v Káhiře. Dostanu se pozdě i do Amsterdamu na spoj do Londýna. Je to na houby, ale nedělej si starosti. Nějak se tam dopravím. Možná že mě posadí na přímý let do Londýna a budu u vás dřív, než jsme mysleli! Napíšu, až přistanu na Heathrow. Mám tě ráda xxx

Sakra. Miluju Marniin optimismus, ale pochybuju, že by ji někdo posadil na přímý let do Londýna. Spíš bude muset čekat v Káhiře na nějaký další spoj do Amsterdamu. A zase si říkám, proč jsem souhlasil s tím, že bude cestovat s tolika přestupy.

Když začala Livie plánovat svou oslavu, ani ve snu ji nenapadlo, že by na ní Marnie nebyla. Datum oslavy už bylo určené, a tak první věc, kterou Marnie udělala, když se dozvěděla, že pojede studovat do Hongkongu, bylo zjištění, kdy bude mít zkoušky. Jenže pak se termíny změnily.

„Mám teď zkoušky třetího, čtvrtého a pátého června a pak ještě třináctého a čtrnáctého,“ vyhrkla frustrovaně, když nám v lednu volala přes FaceTime. „Nemůžu uvěřit, že o tu oslavu přijdu.“

„Co kdybych ji posunula na patnáctého?“ navrhla Livie.

„Nedostala bych se k vám včas kvůli časovému posunu.“

„Tak dvacátého druhého?“

„Ne, protože to by tam nebyl Josh. To je den, kdy odlítá do New Yorku, ne? Vybral si ho, aby to nekolidovalo s tou oslavou. Už má koupenu letenku, takže ji nemůže změnit. Moc mě to mrzí, mami, přála bych si, aby to šlo nějak udělat. Ale nejde.“

Hodiny jsme strávili přemýšlením, jak by to šlo zařídit, ale nakonec jsme se museli smířit s tím, že Marnie na oslavě nebude. Pro Liv to byla rána. Chtěla oslavu zrušit a peníze použít na letenky do Hongkongu, že bychom její narozeniny oslavili tam. Marnie jí to ale nedovolila.

„Nechci, aby ses vzdala svojí vysněné oslavy, mami. Navíc Josh by jet nemohl, protože bude mít závěrečné zkoušky. A já se budu muset učit, takže bych s vámi nemohla trávit moc času. A víš, že táta toho má tolik, že si těžko může vzít víc jak týden volna. A přijet na míň než deset dní nestojí za to, na to jsou ty letenky moc drahé.“

Po třech týdnech mi pak napsala.

Tati, co kupuješ mámě k narozkám?

Prstýnek, odepsal jsem. S diamanty. Ale neříkej jí to, je to překvapení.

A chtěl bys jí dát ještě jedno?

Jaké?

Můžu ti zavolat přes FaceTime? Je tam máma?

Ne, šla do města kvůli šatům na oslavu.

Jé, to je dobře, doufám, že nějaké najde. A když už mluvíme o oslavě...

Potom mi zazvonil telefon a Marnie mi řekla o levné letence z Hongkongu do Káhiry, z Káhiry do Amsterdamu a z Amsterdamu do Londýna.

„Promyslela jsem to, a když odletím po zkoušce ve čtvrtek, dorazím do Londýna v sobotu večer a doma bych mohla být okolo deváté. Co myslíš, tati? Jako překvapení pro mámu.“

Seděla na bílé židli ve studentském pokoji, kde bydlela s Nadiou, spolubydlící z Rumunska, a za ní jsem zahlédl peřinu s povlečením dovezeným z domova, skoro celou shrnutou

na zemi. Měla na sobě jedno z mých starých triček a mahagonově hnědočervené vlasy měla vyčesané nahoru a zajištěné, jak jsem předpokládal, klasicky nějakou tužkou. Vždycky mě fascinovalo, jak to dělala.

„Myslím, že bude nadšená,“ řekl jsem a vzal Mimi na koleno, aby na sebe viděly. „Kdy se budeš muset vrátit?“

Marnie se sklonila k obrazovce, aby poslala pusinky Mimi. „Až další středu, takže budu mít s vámi celé čtyři dny. Na zpáteční cestě nebudu muset přes Amsterdam, takže se do Hongkongu dostanu včas, abych stihla čtvrtěční zkoušku.“

„To je poměrně dost cestování kvůli pár dnům,“ zamračím se.

„Lidi takhle pracovně lítají pořád,“ bránila se. Občas zabloudila očima někam dolů, kde podle mě měla položený mobil, a zatímco se mnou mluvila, kontrolovala zprávy. Bylo tam právě pozdní odpoledne a najednou mi přišlo divné, že má v Hongkongu celý život, z kterého s Liv známe jen střípky.

„Dívala ses i na přímé lety?“ zeptal jsem se.

„Jo, ale stojí o stovky liber víc. Tenhle přes Káhiru a Amsterdam je za šest set padesát. Půlku bych zaplatila z úspor, a pokud bys mi půjčil tu druhou, vrátila bych ti to hned, jak budu moct.“

„Nechci, abys za ty letenky cokoliv platila. Bude to součástí dárku mámě k narozeninám.“

Věnuje mi jeden ze svých širokých úsměvů a zatahá se za zlatý řetízek, který jsem ještě neviděl.

„Díky, tati, jsi nejlepší! Tak si to mám zarezervovat, než to zdraží?“

Trochu se to ve mně pere, vážně. Chtěl jsem jí totiž říct, aby

si zarezervovala přímý let a vyhnula se tak nepříjemnostem se dvěma přestupy. Jenomže zrovna před pár dny jsem přiměl Joshe, aby si koupil letenku do New Yorku přes Amsterdam. Nejenže to bylo levnější než přímý let, ale taky jsem chtěl, aby si to musel trochu zasloužit a neměl úplně zametenou cestičku. Těžko bych si ospravedlnil utracení několika stovek liber pro Marnie, když jsem kvůli Joshovi nechtěl dát navíc ani sto padesát. A stálo to vůbec za to, aby jela domů na oslavu, když bude muset za čtyři dny zase odjet? Zadíval jsem se na její hezký obličej, ozářený rozsvícenou lampičkou vedle počítače, a veškeré výhrady se rozplynuly. Zaprvé se neskutečně podobala svojí matce a zadruhé mi bylo jasné, jak nadšená Liv bude, až se Marnie nečekaně objeví.

„Pod jednou podmínkou,“ řekl jsem pod dohledem Mimi-
ných upřených zelených očí, „nikomu neřekneš – Joshovi,
Cleo, ani žádné jiné kamarádce, a rozhodně ne tetičce Izzy –,
že přijedeš. Chci, aby to bylo překvapení pro všechny.“

„Budu mlčet jako hrob, slibuju. Díky, tati, a už jsem ti
říkala, že jsi nejlepší!“

Na Livii dnes čeká hromada překvapení, ale to, že se Mar-
nie objeví na oslavě, bude to nejlepší ze všech.

Livie

Probudí mě zavržení schodů. Natáhnu ruku a zjistím, že místo vedle mě je prázdné.

„Adame?“ zavolám tiše, kdyby byl v koupelně. Neozve se žádná odpověď, a tak se překulím na jeho ještě vyhřáté místo, položím se na bok a dám si hlavu na polštář. Ruka mi automaticky sklouzne k břichu, abych zkontrolovala jeho pevnost. Jsem ráda, že se mi sledování jídelníčku za minulý týden vyplatilo. Komu chci co namlouvat? Jídelníček si hlídám už půl roku. A taky jsem cvičila. A používala příliš drahý oční krém. Všechno kvůli dnešní oslavě.

Chvilí ležím a čekám, jestli uslyším bubnování deště na okna, jako tomu bylo minulou sobotu a všechny tři soboty předtím. Venku ale zní jenom cvrlikání a prozpěvování ptáček na jabloni. Cítím, jak mnou prostupuje úleva. Je to tady. Den, na který jsem tak dlouho čekala, je konečně tady. A jako zázrakem neprší.

Zatlačím si na břicho silněji a zmáčknu tenkou vrstvu tuku tak, aby byly vidět svaly. Hlavou mi víří spousta protičůdných emocí. Snažím se v tom zmatku zachytit vzrušení a radost, ale všechno překrývá pocit viny – za tu sumu peněz, kterou tahle oslava stojí, za to, že je to jen pro mě, přestože kdybych počkala ještě další dva roky, mohli jsme slavit spo-

lečně, protože budeme mít pětadvacet let od svatby. Navrhovala jsem to Adamovi – aspoň tedy myslím, že ano. Vlastně určitě ano, protože si pamatuju, jak se mi v duchu ulevilo, že o tom odmítl uvažovat.

Neklidně se převalím na záda a zírám do stropu. Je to opravdu tak hrozné, že chci, aby tahle oslava byla jen pro mě? Zdá se, že jsem si k ní v poslední době vytvořila velmi ambivalentní vztah. Vždycky jsem po ní toužila, plánovala ji, šetřila na ni, ale budu ráda, až to bude konečně za mnou. Až moc jsem se tím zaobírala, a to nejen posledního půl roku, ale celých dvacet let. A ze všeho nejvíc mi vadí, že tahle potřeba mít oslavu vzešla od mých rodičů. Kdybych mohla mít svatbu, kterou mi slibovali, nemusela bych být posedlá speciálním dnem jen pro mě.

Zrovna dneska na ně nechci myslet, ale nemůžu si pomoci. Neviděla jsem je už přes dvacet let. Nikdy jsme si nebyli zrovna blízcí. Nepamatuju si, že bych si s tátou někdy smysluplně popovídala, a s mámou jsem si byla nejbliž, když nakoupila svatební časopisy, a zatímco jsme si prohlížely šaty, dorty a květinová aranžmá, vykládala mi o velkolepé svatbě, kterou mi s tátou přichystají. Jenže když jsem krátce po sedmnáctých narozeninách otěhotněla, odmítli mít se mnou dál cokoliv společného. A z velkolepé svatby se stal čtvrt hodinový uspěchaný ceremoniál na místním úřadě jen s Adamovou rodinou a našimi nejlepšími kamarády, Jess a Nelsonem.

Tehdy jsem si řekla, že mi na velké svatbě přece nezáleží. Jenže mi na ní záleželo a ještě jsem kvůli tomu na sebe byla našťvaná. O několik let později nás jedna z maminek od Joshe ze školky pozvala na svoje čtyřicetiny a bylo to úžasné.

S Adamem nám bylo jen něco přes dvacet a měli jsme málo peněz, takže to pro nás bylo jako z jiného světa. Naprosto mě to uchvátilo, a tak jsem si slíbila, že jednoho dne takhle oslavím nějaké svoje narozeniny.

Když jsem byla těhotná s Marnie a kvůli nikdy nekončící nevolnosti jsem skoro nemohla spát, stála jsem opřená o linku v naší maličké kuchyňce a snažila se na zadní straně účtenky spočítat, kolik bych musela každý měsíc ušetřit, abych si mohla dovolit oslavu jako Chrissie. To už jsem byla rozhodnutá, že to budou moje čtyřicetiny, protože to měla být sobota. Tehdy jsem si vůbec nedokázala představit, že mi jednou bude čtyřicet. Ale už je to tady.

Otočím hlavu k oknu. Zahlédnu, jak vítr strhává ze stromu poslední květy. Čtyřicet. Jak to, že je mi čtyřicet? Třicáté narozeniny kolem mě jen proletěly, zatímco jsem se starala o dvě malé děti, takže jsem skoro nezaregistrovala, že jsem překročila nějakou zásadní hranici. Tentokrát mě to ale zasáhlo tvrději, možná proto, že jsem oproti svým přátelům v úplně jiné fázi života. Oni mají děti pořád ještě doma, zatímco Josh a Marnie, ve svých dvaceti dvou a devatenácti letech, už začali žít vlastní životy. Což znamená, že se často cítím starší, než jsem. Díkybohu za Jess. Cleo je stejně stará jako Marnie, takže jsme jejich pubertu zvládly společně.

Zaslechnu vrznutí zadních dveří a pak Adamovy kroky na terase. Znímám ho tak dobře, že si umím živě představit, jak se bude tvářit, když uvidí, jak blízko je zahradní stan u jeho kůlny. Ohledně celé té oslavy se choval naprosto báječně, takže se cítím ještě hůř, protože před ním už šest týdnů něco tajím. Pocit viny se vrátí, a tak zabořím hlavu do polštáře, abych ho zadusila. Ale nechce zmizet.

Potřebuju se něčím rozptýlit, a tak se natáhnu po telefonu. A přestože displej hlásí, že je teprve osm sedmáct, narozeninová přání už dorazila. První je od Marnie, zpráva z WhatsAppu je odeslána pár vteřin po půlnoci a já si ji hned představuju, jak sedí na posteli v Hongkongu a sleduje hodiny, aby zmáčkla „odeslat“ v tu správnou chvíli, protože zprávu už má napsanou.

Nejlepší mámě na světě, všechno nejlepší! Užij si každičkou chvilku svého výjimečného dne. Nemůžu se dočkat až se za pár týdnů uvidíme. Miluju tě nejvíc. Marnie xxx PS: Jedu na víkend pryč, abych se mohla v klidu učit. Nejspíš nebudu mít připojení, tak si nedělej starosti, když se neozvu. Zavolám v neděli večer.

Jsou tam emotikony lahví šampaňského, narozeninových dortů a srdíček. Ucítím známý nával lásky. Jenže přesto, že se mi po Marnie stýská, jsem ráda, že tady dnes večer nebude. Cítím se příšerně, protože by mi přece mělo být líto, že zmešká moji oslavu, a ze začátku to tak i bylo. Teď už ale ani nechci, aby na konci měsíce přijela domů.

Měla být pryč do konce srpna, chtěla po zkouškách cestovat po Asii s kamarády. Pak si to ale rozmyslela a za tři týdny bude tady, zpátky ve Windsoru. Před všemi předstírám, jak jsem nadšená, že přijede dřív, než jsme čekali, ale ve skutečnosti mám strach. Až přijede, všechno se změní a už nebudeme moct žít náš báječný život jako dosud.

Zaslechnu Adamovy kroky na schodech a s každým dalším mě to, co jsem mu neřekla, tíží víc. Ale já mu to nemůžu říct, ne dneska. Vykoukne zpoza dveří a začne zpívat: „Hodně štěstí, zdraví.“ Něco takového mu vůbec není podobné, až mě to rozesměje a trochu uvolní.

„Přt, vzbudíš Joshe!“ zašeptám.

„Neboj, ten spí jako dřevo.“ Vejde do ložnice se dvěma hrnký kafe, v patách mu jde Mimi. Skloní se, aby mě políbil, a Mimi vyskočí na postel a žárlivě do mě žduchne. Adama zbožňuje, a když se spolu třeba díváme na film, vždycky se na pohovce nacpe mezi nás.

„Všechno nejlepší k narozeninám, lásko,“ řekne.

„Děkuju.“ Zvednu ruku a dotknu se jeho tváře. Na okamžik zapomenu na všechno ostatní a jediné, co cítím, je štěstí. Tak moc ho miluju.

„Neboj, oholím se,“ zažertuje a stočí obličej, aby mi dal pusu do dlaně.

„Já vím, že ano.“ Holení nesnáší, stejně jako nošení čehokoliv jiného, než jsou džíny a tričko, ale už několik týdnů mě ujišťuje, že se kvůli dnešku bude vážně snažit. „Káva do postele – úžasné!“

Vezmu si od něj hrnek a uhnu nohama, aby si měl kam sednout. Matrace se pod jeho vahou zhoupne, až si kávu málem vyliju.

„Tak jak se cítíš?“ zeptá se.

„Rozmazleně,“ odpovím. „Co zahradní stan?“

„Blízko u kůlny.“ Nadzvedne tmavé obočí. „Stojí,“ opraví se. „Budeš se smát – zdálo se mi, že odletěl a vzal s sebou i Marnie.“

„Tak to je dobře, že tady není,“ řeknu. A okamžitě mě píchne pocit viny.

Odloží kávu na zem a ze zadní kapsy vytáhne přání.

„Pro tebe,“ řekne a vezme i můj hrnek a položí ho vedle svého na podlahu.

„Děkuju.“

Přeleze mě na svou stranu postele, opře se o loket a sleduje, jak otvírám obálku. Je na ní moje jméno, jednotlivá písmena vyvedená s 3D efektem a vystínovaná odlišnými tóny modré, jak to dělává jen Adam. Vytáhnu přání, vepředu je stříbrná čtyřcítka, a když ho otevřu, čtu: *Doufám, že pro tebe bude dnešek takový, jaký sis ho vysnila, a ještě lepší. Zasloužíš si to. Miluju tě, Adam. PS: Spolu jsme nejlepší.*

Poslední větě se zasměju, protože to je taková naše hláška, ale pak se mi do očí nahrnou slzy. Kdyby jen tušil. Měla jsem mu to říct už před šesti týdny, když jsem to o Marnie zjistila, ale měla jsem spoustu důvodů, proč to neudělat, některé z nich byly dobré a některé až tak moc ne. Jenže až bude po oslavě, už nebudu mít žádnou výmluvu, proč mu to neříct. V duchu jsem si ta slova nacvičila snad tisíckrát – *Adame, musím ti něco říct* –, ale ještě jsem se nedostala dál, protože jsem nevymyslela, jak pokračovat, jestli bude méně bolestné mu to pomaličku vyličít od začátku do konce, nebo mu to brutálně vysypat naráz. Každopádně ho to zničí.

„Hej,“ řekne a ustaraně se na mě zadívá.

Rychle zamrkám, abych slzy zahнала. „Jsem v pohodě. Jen je toho na mě nějak moc, to je všechno.“

Natáhne se a odhrne mi pramen vlasů za ucho. „To je pochopitelné. Těšila ses na dnešek tak dlouho.“ Odmlčí se. „A nikdy nevíš, třeba se tvoji rodiče objeví,“ dodá opatrně.

Zavrtím hlavou a jsem vděčná, že přičítá moje momentální rozpoložení touze po usmíření s rodiči. Hlavní důvod to není, ale roli to určitě hraje. Půl roku po narození Joshe se přestěhovali do Norfolku, protože jsem je podle otcových slov zahanbila před lidmi z jejich farnosti i před přáteli, takže už mezi nimi nemohli chodit se vztyčenou hlavou. Když jsem

se ptala, jestli je můžu přijet navštívit, tak mi oznámil, že jediné sama. Nejela jsem. Bylo dost hrozné, že nepřijali Adama, ale jejich odmítnutí Joshe už bylo moc.

Psala jsem jim znovu, když se narodila Marnie, abych jim řekla, že mají druhé vnouče, vnučku. K mému překvapení mi otec odpověděl, že by ji rádi viděli. Napsala jsem jim, kdy můžeme všichni čtyři dorazit, a bylo mi řečeno, že pozvání se vztahuje pouze na mě a na Marnie – můj otec byl ochoten, jak napsal, vidět Marnie, protože byla počata ve svazku manželském. A tak jsem zase nikam nejela.

Od té doby jsem se neustále snažila s nimi udržet kontakt, posílala jim přání k narozeninám i Vánocům, přestože od nich jsem nedostala ani jediné, a zvala jsem je na každou rodinnou oslavu. Na pozvání ale nikdy nereagovali, natož aby někdy dorazili. A nemyslím si, že by to dnes večer mělo být jinak.

„Nepřijdou,“ hlesnu nešťastně. „Ale na tom stejně už nezáleží. Je mi čtyřicet. Je načase to nechat být.“

Adam natočí hlavu k oknu. „Vidělas počasí?“ zeptá se, protože vidí, že potřebuju změnit téma.

„No jo, nemůžu tomu uvěřit.“ Lehnu si na polštář a začne ve mně hlodat další starost. „Myslím, že jsem to trochu přehnalas s šaty.“

„V jakém smyslu?“

„Jsou dlouhé, až na zem. A krémové.“

„Co je na tom špatného?“

„Bojím se, že budou vypadat jako svatební.“

„Mají hodně krajek a tak?“

„Ne.“

„A chystáš se mít i závoj?“

Rozesměju se. „Ne.“

„No,“ řekne a zvedne ruku, abych se k němu mohla přitulit, „takže jsou to krémově bílé šaty, které jsou náhodou i dlouhé.“

Podívám se na něj. „Jak se ti pokaždé podaří mě přesvědčit, abych se cítila o tolik líp?“

„Jen ti vynahrazuju ta léta, kdy jsem to nedělal,“ odpoví zlehka.

Najdu jeho ruku a propletu si s ním prsty. „To neříkej. Vzal sis mě přece, ne? Neutekl jsi.“

„Ne – ale spoustu času jsem ty první dva roky strávil v Bristolu s Nelsonem místo s tebou a Joshem.“

„Dokud se nenarodila Marnie a nedala ti důvod zůstat doma.“

Pustí mi ruku, a když vidím jeho zachmuřený výraz, nejradši bych ta slova vzala zpět. Celých dvacet let se snaží mě i Joshovi ty počáteční chvíle vynahradit. Pořád ho to ale trápí.

„Dostala jsem od ní krásnou zprávu,“ řeknu, protože mluvit o Marnie mu vždycky zvedne náladu. „Psala, že možná nebude moct dneska zavolat. Chce se učit na zkoušky bez vyrušování, a tak jede na víkend někam pryč, kde nebude wi-fi.“

„Jak se nám dvěma podařilo takové rozumné dítě?“ zavtipkuje už zase s dobrou náladou.

„Nemám tušení.“

Chabě se usměju. Adam má za to, že jsem nervózní kvůli té oslavě, a tak mi dá pusou.

„V klidu. Všechno bude v pohodě. Kdy tě má vyzvednout Kirin?“

„Až v jedenáct.“

„Tak to můžeš ještě klidně odpočívat.“ Vstane z postele.
„Dej si kafe a já se zatím osprchuju. Až přijdeš dolů, udělám ti snídani.“

9:00–10:00

Adam

Zatlačím do látky stanu ramenem. Trochu se vychýlí, ale vzápětí se narovná zpátky. Znovu do ní zatlačím, tentokrát silněji, a tak se mi podaří otevřít dveře do kůlny aspoň tak, abych se protáhl dovnitř.

Svou kůlnu miluju, zemitý pach pilin, pokrývající podlahu. Několik obřích kusů dřeva – dub, borovice a ořech – je opřeno v různých výškách o přední stěnu, kde je okno s výhledem do zahrady. Na zadní stěně je po celé délce šestimetrový ponk, na kterém jsou v různých rozestupech připevněné svěráky a další truhlářské nástroje. Dvě otevřené zásuvky obsahují menší nástroje. V rohu mám televizi a DVD přehrávač a dvě stará křesla. S Nelsonem se tu občas díváme na sportovní přenosy nebo černobílé filmy. Přinese zásoby piva do lednice a přiznává, že se sem chodí schovávat před Kirin a dětmi.

Jsem tu ale kvůli tomu, co je na druhé straně kůlny. Když Marnie přišla s nápadem na překvapení pro Liv, nechal jsem si tam jednu krabici. Je to metr dlouhá dřevěná přepravka, v které byl ohromný kus černého ořešáku. Musím ji nějak dostat do zahrady a schovat pod stůl hned, jakmile Liv odjede.

Přetáhnu bednu ke dveřím. A vtom si uvědomím, že stan je tak blízko u dveří, že ji tamtudy neprotáhnu.

„Sakra!“

Zjišťuju, jestli bych to nemohl rozebrat a pak to v zahradě zase složit, ale všechny strany jsou pevně stlučené k sobě. Posadím se do jednoho křesla a dumám, kde sakra seženu další dostatečně velkou bednu, aby se do ní mohla Marie schovat. Vůně dřeva a laku mě uklidňuje, a tak si opřu nohy o ponk a nechám myšlenky jen tak plynout. Nikdy jsem nechtěl být truhlářem. Od chvíle, kdy mě táta v sedmi letech vzal ke Cliftonskému visutému mostu, toužil jsem stavět mosty, takže když jsem dostal příležitost studovat v Edinburghu stavební inženýrství, nemohl jsem se dočkat. Joshovo narození všechno změnilo – tak jsem to aspoň tehdy viděl.

Nesnažím se omlouvat, jak jsem se v té době choval, ale bylo těžké vidět Nelsona a další kamarády, jak si užívají studia na univerzitě, zatímco já jsem musel do učení, které mě ani v nejmenším nezajímalo. Nevím, jak se mnou pan Wentworth, jediný člověk, který byl ochoten mě vzít, a taky Liv mohli vydržet. Mizel jsem za Nelsonem do Bristolu a nechával ji samotnou s Joshem, někdy i několik dní. Nacpal jsem se Nelsonovi do bytu a tajně s ním chodil na přednášky. Pak jsme se šli opít. Prostě jsem zkoušel mít studentský život, po kterém jsem tak strašně toužil. Proto rozumím tomu, proč Liv tak moc lpí na téhle oslavě. Když vás někdo obere o něco, po čem jste toužili nejvíc na světě, tak to nikdy úplně nezmezí.

Na ponku leží objednávková kniha, a tak se zvednu z křesla a začnu jí listovat. Automaticky registruju objednávky na počítači, ale zapisuju si je i ručně. Je to něco, na čem pan Wentworth trval. Všechny jeho knihy s objednávkami jsem si nechal. Líbila se mu představa, že jednoho dne si v nich někdo bude číst o věcech, které vyrobil, jaké dřevo použil,

kolik zhruba hodin mu to zabralo a kolik to stálo. Zemřel před pěti lety, a přestože už jsem s ním deset let nepracoval, pořád mi chybí.

Většina dřeva v kůlně je určená na jednotlivé zakázky – největší kus, nádherný leštěný dub, bude stolem pro bohatého bankéře v Knightsbridge –, ale černý ořech, můj nejoblíbenější, je zarezervován pro Marnie. K dvacátým narozeninám v červenci jí chci udělat sochu.

Před jejím narozením jsem žádná očekávání neměl. Joshův příchod o tři roky dřív mě natolik vyvedl z míry, že jsem se za tu dobu nedokázal vpravit do role otce. Ale Marnie mě očarovala okamžitě, jak jsem ji uviděl. Jestliže ve mně narození Joshe vyvolalo jen to nejhorší, tak Marnie zase to nejlepší. Naučila mě, jak být tátou jen tím, že prostě byla.

Když byla starší, sblížili jsme se tak, že jsem si nebyl jistý, jestli by s Joshem něco takového bylo vůbec možné. Po škole za mnou chodila do kůlny, sedla si do křesla a během práce mi vyprávěla, jak se měla. První motorku jsem si pořídil, když jí bylo dvanáct, a zamilovala si ji úplně stejně jako já. Livie vždycky trvala na tom, že budou děti do školy chodit, protože to trvalo sotva dvacet minut, ale čím byla Marnie starší, tím déle jí ranní vypravování trvalo, a tak mě pak prosila, abych ji hodil do školy na motorce, protože by jinak přišla pozdě.

„A taky není nic suprovějšího než dorazit na Triumphu Bonneville T120,“ zašeptala, když byla Livie z doslechu.

Livie s tím, že ji rozmazluje, nesouhlasila. Udělal bych totéž i pro Joshe, kdyby mě o to požádal, ale on byl radši kvůli pozdnímu příchodu po škole, než aby mi řekl o svezení. Když pak začala Marnie chodit na různé večírky, vozil

jsem ji tam na motorce a i ji pak vyzvedával. Nikdy si nedělala starosti se spláclými vlasy pod helmou, ani jí nevadilo, že si pomačká oblečení pod koženými svršky, které jsem ji nutil nosit. Byl jsem hrdý, že se mnou lásku k motorkám sdílí. A úplně hloupě mě nikdy nenapadlo, že jednoho dne bude chtít vlastní.

„Tak jsem se rozhodla,“ oznámila nám s Liv teprve před měsícem během jednoho hovoru přes FaceTime. Seděla na posteli s telefonem položeným na kolenou. Na zdi za sebou měla kromě plakátu KEEP CALM AND CARRY ON připevněné fotky Livie, Joshe a mě a kamarádů z domova. Byla tam taky fotka, na které je s Cleo a za nimi stojíme já a Rob – Clein táta. Vzpomněl jsem si, že když tehdy dodělaly všechny zkoušky, vzali jsme je na pizzu do Windsoru.

„Až tu v červnu skončím, tak cestovat nebudu,“ pokračovala Marnie, „a místo toho pojedu rovnou domů.“

„Cože? Proč takový spěch?“ vyhrkla Liv, než jsem stačil odpovědět. Znělo to ostřeji, než jak s Marnie mluvila už několik let, a mně bylo jasné, že má obavy, jestli se Marnie zase moc nestýská.

„Protože chci na narozeniny na naši tradiční procházku.“

Vůbec jsme netušili, co jí na to říct. Procházku ve windsorském parku jsme s Marnie na její narozeniny dělali už deset let, ale jen proto, že tu byla. Takže zahodit příležitost cestovat, jen aby přijela domů a šla na procházku, na kterou můžeme jít kdykoliv, protože bydlíme prakticky za rohem, nám připadala přinejmenším podivná. A pak, protože už to nedokázala vydržet, vybuchla smíchy.

„Dělám si srandu!“ řekla. „Přijedu domů, abych si udělala papíry na motorku.“

„Aha,“ vydechl jsem úlevou, „ale to zas tak nespěchá, ne?“

„Spěchá, protože si chci pořídit motorku.“

„Tu si nebudeš moct dovolit ještě spoustu let,“ podotkla Liv. „Není lepší to tam procestovat? Do Kambodži nebo do Vietnamu už se třeba nepodíváš.“

„Mami,“ opáčila Marnie trpělivě, „podívám – na motorce!“

Nedokázali jsme říct nic, aby změnila názor. Netrápilo mě to tolik jako Liv. Po Marnie se mi stýskalo a těšil jsem se, že ji uvidím dřív, než jsme doufali. Líbilo se mi taky, jak si umanutě šla za tím, co chtěla. Stejně jako loni, když jsme se ji snažili přesvědčit, aby si nedala vytetovat motorku přes celá záda.

„Tak co, chceš to vidět?“ zeptala se o víkendu, když přijela domů. „Moje tetování?“

„Tos neudělala,“ řekl jsem zlehka šokován, že do toho šla.

„Udělala. Ale neboj, bude se ti to líbit.“

„To si nejsem jistý,“ varoval jsem ji.

„Já bych se podívala ráda,“ řekla Liv, přestože jsem věděl, jak se jí představa Marnie s obrovským tetováním přičí.

Marnie si se smíchem svlékla mikinu a natáhla ruku. „Trochu jsem vyměkla,“ řekla. „Tohle je asi příhodnější.“

Livie souhlasně pokývla. „Rozhodně.“

„Co tomu říkáš, tati?“

Zadíval jsem se na slova vytetovaná nádhernou kurzivou na jejím předloktí: *Anděl krácející v ďáblově rytmu.*

„Zajímavé,“ vydechl jsem úlevou, že to je poměrně malý nápis.

To tetování mi vniklo nápad na sochu. Vyřežu anděla, ale ne tradičního, bude oblečený v kůži a bude řídit motorku.

Nejradši bych se do toho pustil hned, ale měl bych spíš jít zpátky a rozloučit se s Liv, než půjde, a taky nabídnout Joshoovi pomoc s balonky a další výzdobou, kterou přivezl. A taky bych měl najít novou bednu. Možná je nějaká na půdě. Plánujeme to tak, že mi Marnie napíše pár minut předtím, než bude u našeho domu, já vytáhnu bednu zpod stolu a dovedu ji doprostřed terasy. Ona vzkouzne do zahrady postranní brankou a vlezte dovnitř, aby ji nikdo neviděl. Jakmile ji pak přiklopím, zavolám všechny na terasu, aby se podívali, jak Liv otevírá svůj dárek.

Od Marnie bylo vážně chytré, že Liv napsala, že jede na víkend pryč a bude bez signálu. Livie tak nebude zklamaná, že dnes nezavolala. Nemůžu se dočkat, jak se bude tvářit, až Marnie uvidí. Bude to ten nejlepší dárek, jaký jí můžeme dát.